

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 27 NOVEMBER 1906.

Wetsvoorstel tot wijziging der wet van 10 Mei 1900 betreffende
de ouderdomspensioenen.

TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

De toelichting van ons voorstel behoort niet lang te zijn. Wij willen immers maar een bijzonder punt van het groote vraagstuk der arbeiderspensioenen aan de Kamer onderwerpen. De plicht van de maatschappij tegenover de ouderlingen wordt langzamerhand begrepen : in de eerste plaats, heeft de Regeering de Lijfrentekas ingesteld ; vervolgens, de ontoereikendheid van die hervorming duidelijk gebleken zijnde, huldigde de wet van 1900 het beginsel van toelage aan de aangeslotenen bij de Lijfrentekas. Sedert zes jaren schijnt het meer en meer zeker dat die wet het vraagstuk op verre na niet oplost. De toelage wordt alleen geschonken aan hen die zich reeds zekere opofferingen van voorzorg kunnen getroosten ; zij wordt niet toegestaan aan hen die er juist zouden moeten van genieten : de armsten, de meest ellendigen, die leven van de hand in den tand.

Ons voorstel beweert niet eene betere oplossing aan te brengen ; deze zal noodzakelijk later komen, vooralsnog willen wij enkel in tijdelijke behoeften voorzien.

In hare overgangsbepalingen verleende de wet van 1900 een jaarlijksch pensioen van 65 frank aan de behoeftige ouderlingen. Tegenover hetgeen men had moeten doen, was dat een bespottelijke onderstand ; men heeft het maar al te recht doen opmerken, dan dat wij het hier nog zouden herhalen.

§ 2 van artikel 9 heeft nochtans het toekennen van deze geringe tegemoetkoming aan hen die minder dan 58 jaar telden op 1 Januari 1901, afhankelijk gemaakt van de voorwaarde van jaarlijksche stortingen tegen 3 frank per jaar, ten minste 18 frank uitmakende, in de Lijfrentekas.

Ongetwijfeld was de gevraagde bijdrage zeer klein, doch, wanneer men er aan denkt dat zij werd opgelegd aan onvermogenen, moet men erkennen dat zij overdreven hoog is.

Thans ziet men het duidelijk. Werden er stortingen in de Kas gedaan, dan zijn het voor 't meerendeel stortingen gedaan door derden, liefdadige vereenigingen of edelmoedige bijzondere personen, maar niet de persoonlijke spaarpenningen, die men verhoopt had.

De onderlinge vereenigingen voor pensioen bestaan doorgaans maar in schijn. Het ware beter den toestand openhartig te bekennen en niet te worden gebracht tot de verplichting, het pensioen van 65 frank te weigeren aan arme ouderlingen ten einde ze te straffen, dat zij niet rijk genoeg waren om hunne stortingen te doen. Tegen het gevolg van de toepassing der wet zou het openbaar geweten in opstand komen.

Daarom doen wij u het voorstel, het 2de lid van artikel 9 in te trekken en van de aanvragers van pensioen geen ander bewijs te vorderen dan dit van ouderdom en van onvermogen.

JULES DESTRÉE

PROPOSITION DE LOI.

Est abrogé le second paragraphe de l'article 9 de la loi du 10 mai 1900.

WETSVOORSTEL.

Het tweede lid van artikel 9 der wet van 10 Mei 1900 wordt ingetrokken.

J. DESTRÉE.
LÉON FURNEMONT.
P. VAN LANGENDONCK.
H. LÉONARD.
E. ANSEELE.
P. PÉPIN.

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 27 NOVEMBRE 1906.

Proposition de loi modifiant la loi du 10 mai 1900 concernant les pensions de vieillesse.

DÉVELOPPEMENTS.

MESSIEURS,

L'exposé des motifs de notre proposition pourra être fort court. Nous n'entendons, en effet, saisir la Chambre que d'un point de détail de la grande question des pensions ouvrières. Le devoir que la société a vis-à-vis des vieillards est peu à peu compris : d'abord, le Gouvernement a créé la Caisse de retraite; ensuite, l'insuffisance de cette réforme étant devenue évidente, la loi de 1900 a établi le principe du subside aux affiliés de la Caisse de retraite. Depuis six ans, il paraît de plus en plus certain que cette loi est loin de résoudre le problème. Le subside ne s'adresse qu'à ceux qui sont déjà à même de faire certains sacrifices de prévoyance; il ne touche pas ceux qu'il faudrait précisément toucher : les plus pauvres, les plus misérables, ceux qui vivent au jour le jour.

Notre proposition n'a point l'ambition d'apporter une solution meilleure qui viendra nécessairement plus tard. Pour l'instant, nous ne visons qu'à donner satisfaction à des nécessités momentanées.

La loi de 1900, dans ses dispositions transitoires, accordait aux vieillards indigents une pension annuelle de 65 francs. Que ce secours fut dérisoire, en regard de ce qu'il eût fallu faire, on l'a trop justement dit pour que nous le répétions encore.

Le § 2 de l'article 9 subordonnait pourtant l'octroi de cette minime allocation à ceux qui avaient moins de 58 ans à la date de 1er janvier 1901, à la condition de versements annuels de 3 francs par an, formant au moins 18 francs, à la Caisse de retraite.

Certes, la cotisation demandée était bien minime, mais si l'on réfléchit qu'elle était demandée aux indigents, on reconnaîtra qu'elle est excessive.

Aujourd'hui, on s'en aperçoit manifestement. S'il y a eu des versements faits à la Caisse, ce sont, pour la très grande partie, des versements faits par des tiers, associations charitables ou particuliers généreux, mais non l'économie personnelle que l'on avait espérée.

Les mutualités de retraite ne sont pour la plupart que de simples apparences. Il vaudrait mieux avouer franchement la situation et ne pas se trouver acculé à l'obligation de refuser à de pauvres vieillards la pension de 65 francs pour les punir de ce qu'ils n'ont pas été assez riches pour faire leurs versements. Cette conséquence de l'application de la loi révolterait la conscience publique.

C'est pourquoi nous proposons de supprimer l'alinéa 2 de l'article 9 et de ne réclamer des demandeurs de pension que la justification de leur vieillesse et de leur indigence.

JULES DESTRÉE.

PROPOSITION DE LOI.**WETSVOORSTEL.**

Est abrogé le second paragraphe de l'article 9 de la loi du 10 mai 1900.

. Het tweede lid van artikel 9 der wet van 10 Mei 1900 wordt ingetrokken.

J. DESTRÉE.

LÉON FURNEMONT.

P. VAN LANGENDONCK.

H. LÉONARD.

E. ANSEELE.

P. PÉPIN.

